

GS 1148

Ennå mycket ömma

Kärleks-

Wisor,

Den Första:

I tysthet må jag klaga &c.

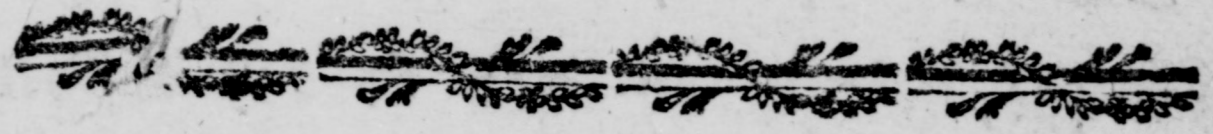
Den Andra:

Si nu skall båd' sorg och smärta &c.

Båda Funnna Sjungas under sina egne
behagliga Melodier.

Nyköping,

tryckte hos P. Winge, 1800.

Styfhet må jag klaga den sorgen som
jag bär, Jag märker att mitt hjerta
det är bundet, Jag är som ett blomster det
ensammet är, Bland törne och tistel upp-
runnit, Jag tänkte att i werlden det ej så
skulle gå; Men nu har jag fått weta att
lyckan spelat så, Att glädjen den hafwer
förswunnit.

2. Ett får ibland ulfwar det må jag lif-
nas wid, Som icke kan sig sjelfwer förswa-
ra; Men wandrar uti öken så mången
willer stiga, Samt finner sig beständigt uti
fara; För Himmelens Herre jag klaga wil
min nöd, Han blifwer min tröst uti lif och
i dödd, Hwar jag uti werlden skall wara.

3. Jag är nu bortkommen ifrån Fader
och Mor, Uppå en främmand ort till att
blifwa, Mitt eget hjerta vittnar, att min
glädje är ej stor: Ty må jag billigt forge-
noter skrifwa, Det wäller ingen annan, det
är min egen skuld, Som intet lydde rådet,
af den som war mig huld, Och bad att jag
hemma skulle blifwa.

4. Här fins nu ingen trohet, bland tu-
send fins ej en, Med hwilken man i styf-
het kan tala; de gifwa wäl i ögonen ett
trohetens sken, Under falskhetens olja den
hala; Men då de bortwända att man dem
ej kan se, De säga hwad de weta och göra
deraf

deras spe, För hvar man är des lysheter
fala.

5. Så wist som Herren lefwer, jag wet
han lefwer än; Så wist skall jag min ära
bewaka, Jag wet nog att jag hafwer på
min faders ort en wän, Wil Gud! jag kom-
mer lyckelig tillbaka, För den jag i tyshet
beskrifwa kan min nöd, Jag hoppas att des
wänskap han är ej bortdöd, Skönt andra
mig wille försaka.

6. Af hjertat will jag bjuda denna orten
farmål! Här lyster mig ej längre till att
wara: Jag är ej hit sålder till att blifwa
en träl, Derföre jag med nöje will hän-
fara; Wäl kommer den dagen jag önskar
att si, Då jag så wäl som andra en gång
skall blifwa fri, Fast tiden mig lång här
månd wara.

7. Baktala sin nästa det hålles här för
pris, Ty den, som kan med tungan måst
förkläna; Han räknas ej för däre, nej! han
mer kallas wis, Slätt ingen bjuder sådant
att förmena; Men den, som skall fast hål-
las för deras tungor, han Olyckelig kan
kallas af hwar rättfinnig man, Lik fogelen
i buren allena.

8. Fast jag uti mitt lefwerne mig rebelig
uppsört, Det kan mitt eget samwet bedyra:
Har man af onda munnar dock fått annor-
lunda hört, Som icke lärdt sin onda tunga
styra; Dock hoppas jag att Herren, som
känner hwar sin, Han dem åter måttar
med sorgenligen, Som de har för andra
ingifwit.

9. Det

9. Det är albrig mit sinne till att wisa
mig stolt; Ty högfärd den bör man fördo-
ma; Men wisat mig wänlig har jag ej hål-
lit oblikt, Fast några det illa berömma; Det
wisar nog tiden det slår intet felt. Den an-
dra baktalar får en gång sin del, Då an-
dra om honom får dömma.

10. Ty den, som hafwer all makten uti
sin hand, Han kan ej någon klaffare lida;
Fast dem en tid kan hända allt godt, som
hända kan, Så måste de på sistone tåga:
När deras hjul sig wänder och lyckan wiker
bort, Då blir des högmöd mindre, som förr
har varit stort, Att andra för des orsak
fått qwida.

11. Rätt kan den förr inhämta som fat-
tiger är, Än trohet den en främling är blif-
wen; Ej är det godt inlåta sig i wänskap
för när med den, Som är på falskhet be-
gifwen; Men lycklig den funnit har en full-
trogen wän, Med den man fritt kan tala,
men får det ej igen, Hos den är af falsk-
het bedrifwen.

12. Bortkasta will jag nu all ångslan af
mitt sinn; Ty Gud för mig sjetf drager sor-
gen, Han hjälper mig wäl en gång till glä-
dje igen: På natten gör han en glad mor-
gon; När jag det betänker, så lefwer jag
förnöjd, Det är det skal wara och blifwa
min fröjd: Gifwa werldenes fåfånga sorgen.

Den

Den Andra.

Si, nu skall båd' sorg och smärta korta
mina glada dagar, Jag en wån utur mitt
hjerta med all ångslan slutat har, Uppå
mina kinder bleka, Du mång tårar danat
wist, När din sturshet tycktes neka, Den
jag älskar utan list.

2. Ty jag utaf kärlek brinner, Och med
trohet hwart jag går, Fast den ångslan jag
nu finner mod och nöje nederslår, Bli jag
dock ej mera tröstad Af nå'n wån än utaf
dig, Bli jag snart af sorg förlöster, Som
grasserar jemmerlig.

3. I den tid jag tänkte lefwa, Som en fo-
gel nöjd och glad, När han sina dagar delar,
Utaf nöje och behag, När jag sådant rätt
betänker, Mister jag båd' håg och mod,
Tusend tårar ögon dränker, Som förkolnar
lif och blod.

4. Mejdens berg min echo förer, Som jag
hör med ångslighet, Cloris! jag mig snart
förstörrer Utaf tro och kärlighet, Skynda dig
min sorg att stilla, Och min huggnad återgif;
Kom min wån och flicka lilla Och hugswala
du mitt lif.

5. Afslågg sådant mod och se der Att för-
trycka men'stors bröst, Bättre som en wån
med heder, Gifwa huggnad, tro och tröst,
Som du sjepper will ha måtet, Måt åt
andra samma mått; Skriften sjelf ej ha
förgåtit, Men'skor lära sådant godt.

6. Jcke

6. Jcke bör jag andra lära, Som bör sjelf-
wer lärdom få, Men när menniskan är be-
swårad, Nödgas hon till trösten gå, Jag
min penna genast fattar Som mig muntrar
någon tid, Fast min owån åt mig skrattar,
Tig mitt tålmod och lid.

7. Ack! att jorden kunde tala, Som min
ångslan tagit mot, Och mig ofta måst hug-
swala, När jag suckar welat gjort, Men
om jag mig rätt betänker, Bör ej falskhet
mörda mig, Jag ännu af kärlek blänker,
Fast jag narrad blef af dig.

8. När af lika eld man brinner, Och
hwarannan dagligt ser, Och i ensamhet sig
finner, Hwad kan hjertat önska mer. Ack
tänk hwad man kunde göra, I så lycklig
ensamhet, Den som will wår ro förstöra,
Kanske icke bättre wet.

9. Saknad som mitt qwal bereder, Ångs-
lan herrskar i min själ; Saknar den som
jag tillbeder, Kan jag njuta något wäl,
Jag som turtur-duswan klagar, Öfwer en
förlorad wån, Himmel korta mina dagar,
Du som känner mig igen.

10. Du som mig till ångslan drifwer,
Huru skall jag löna dig! Jo, jag blott en
wisa skrifer, Till att dömma hwar för sig,
Huru den som kärligt brunnit; Af en bitter
kärleks-eld, Har sin lön bland otro funnit,
Och af falskhet blifwit fäld.

11. O mitt bröst som swåra swider, Hjer-
tat bultar hårda slag, Jag blott för min
trohet lider, Som mig qwäljer natt och dag
Jag

Jag här ingen trogen finner, Att mig gifwa
någon tröst, Men till den min kärlek brin-
ner, Som mig hafwer återlöst.

12. Tack för det jag af dig njutit En så
oförtjenter lön, Kärleks-bandet som war
knutit skulle lösas utaf dö'n, Men twert-
om dit hjerta tänker, Än du mun i ögon
ger, Du ej talar som du tänker, Jag nu
fått båd' hört och ser.

13. Enslighet jag dig utväljer, Att der
söka all min ro, Ty den eld som hjertat
qväljer Jag åt ingen kan förtro, Men dock
uti tysthet flagar Och utgjuter suckar mång,
O! att den jag bäst behagar, Skall mig
göra tiden lång.

14. Redlig jag min wisa slutar, Mina
ögon bli så matt, Och mitt sinne sig ned-
lutar. När jag om en nyårs-natt, I mitt
bde bdrjar skrifwa, Om den som wisan
nu är gjord, Namnet skall dig wisshet gif-
wa, Tag af hwar wers det första ord.

